

Ruzie

Er is ruzie uitgebroken in een van mijn praatclubjes. Vorig jaar al, toen we nog met zijn vijven bij elkaar mochten zitten, in de tuin, op afstand. We waren druk in gesprek, zoals we al jaren gewend waren, over werk, ideeën, het leven, toen een van ons plompverloren inbracht dat hij de conversatie maar saai vond. Wij schrokken. Hoezo, saai? Hij vond dat wij steeds maar dezelfde denkpatronen herhaalden, ieder op zijn eigen stokpaardje. De hele bijeenkomst had hij nog niets nieuws gehoord.

Een paar van ons werden boos. Hadden we niet net ziel en zaligheid op tafel gelegd? Waren die soms saai? En ging het gesprek er dan om dat hij, onze stoorzender, het gevoel moest krijgen iets nieuws te horen? Er ontstond een ongemakkelijke, kribbige sfeer. De jongste bediende probeerde de boel te sussen. Natuurlijk, wij kenden de dwarsligger al langer dan vandaag. Wij wisten dat hij er zijn specialisme van heeft gemaakt anderen in verwarring te brengen, onverwachte vraagtekens te plaatsen bij ogenschijnlijke zekerheden. Dat hij je op het verkeerde been kan zetten, door dingen om te keren en ze van een heel andere kant te bekijken. En jawel, wij hadden in het verleden al eerder ruzie gemaakt, verschillende keren zelfs, en het na verloop van tijd weer bijgelegd. Maar toch, nu leek het erger, er zat een vermoeidheid in, een soort hopeloosheid.

De dagen erna ontstond er een e-mailwisseling. Een verdediging van de een, toelichting van de ander, een analyse van het begrip 'saai', de vraag of er wel saaiheid kan bestaan onder vrienden, enzovoort. Het schoot niet op. Enkele maanden later kwamen we opnieuw bij elkaar, voorzichtig, op afstand. Nu was het alsof er niet alleen een fysieke maar ook een mentale corona bestond. Het gesprek begon vrolijk als vanouds, maar toen het heikele onderwerp aan de orde kwam bleef ieder op zijn standpunt staan. De stoorzender kreeg de wacht aangezegd. Zo konden of wilden we niet doorgaan.

Sindsdien zijn we niet meer bijeen geweest. Een traditie van 25 jaar is stopgezet.

Maar de boosdoener woonde tot voor kort bij mij in de buurt. We kwamen elkaar tegen op straat. Daarna ging ik bij hem op de thee. Aanvankelijk deden we alsof er niets gebeurd was. Toen 'het punt' aan de orde kwam herhaalden we onze zinnen, zonder succes. Ik was

verbaasd over ons wederzijdse onbegrip, het vasthouden aan het eigen gelijk, de ongevoeligheid voor de kritiek van de anderen. Inmiddels heb ik me er bij neergelegd. We blijven het kennelijk oneens, over een beladen thema. De vraag is alleen: is dat reden elkaar niet meer te spreken? Wanneer is onenigheid groot genoeg om te breken met elkaar?